

SLADKÝ ŽIVOT

Melanie Milburneová
Plachá
lvice salonů

MELANIE MILBURNEOVÁ

PLACHÁ LVICE SALONŮ

PŘEKLAD

ZUZANA ĽALÍKOVÁ

Milá čtenářko,

co si přát na začátku roku? Samozřejmě, zdraví, štěstí, úspěch... Není to ale tak trochu klišé? Vyslovujeme to přání tak často, že už ani nevnímáme obsah slov, která říkáme. Hledal jsem něco jiného, co bych Vám – i sobě – mohl popřát, aby to bylo upřímné a aby to nějakým způsobem postihovalo vztah, který mezi sebou máme.

A pak mě to napadlo: ať je to rok, kdy se pořád bude dát snít!

Mezi nám je taková úmluva: já Vám přináším vymyšlené příběhy z ideálního světa, Vy je čtete a sníte o něm. Samozřejmě, já i Vy víme, že ten svět miliardářů, princů, tajemných Řeků, uhrančivých Španělů a křehkých, leč současně silných sexy krásek neexistuje, ale nikomu neškodíme tím, že o něm sníme...

A důležité je, že snít můžeme. Což se dá jenom tehdy, když jsme (aspoň přiměřeně) zdraví, šťastní a úspěšní. A tak se vracíme k tomu, co je obsahem „standardních“ novoročních přání, a naplňujeme je obsahem.

S láskou

Váš Harlequin

Melanie Milburneová

PLACHÁ LVICE SALONŮ

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
Shy Innocent in the Spotlight

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2021

Překlad:
Zuzana Lalíková

Odpovědný redaktor:
Jiří Chodil

© 2021 by Melanie Milburne
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2023
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, živícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život jsou ochranné známky, jejichž
vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na
základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN: 978-83-276-8926-9 (EPUB)
ISBN: 978-83-276-8927-6 (MOBI)
ISBN: 978-83-276-8928-3 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Elspeth se upřeně dívala na svoje dvojče a nemohla uvěřit vlastním uším. „Co že po mně chceš?“

Elodie protočila panenky. „Nedělej, jako bys nikdy nešla za družičku. Bude to jenom –“

„Šla jsem za družičku jedinkrát v životě a tehdy nevěsta ani nedorazila k oltáři,“ připomněla jí Elspeth s výmluvným pohledem. „Nebo jsi snad zapomněla, že jsi dala Lincolnu Lancasterovi košem těsně před obřadem?“¹

Elodie lhostejně mávla rukou. „To bylo před lety. Všichni na to už zapomněli.“ Naklonila se na pohovce a modrýma očima se na ni prosebně zadívala. „Uděláš to tedy? Zastoupíš mě na skotské Vysočině na zkoušce svatby? Vždycky jsi říkala, že bys chtěla poznat zemi našich předků. Vrátím se včas na svatbu, vyměníme se a pak můžeš vyklouznout zadním východem. Nikdo nic nepozná.“

„Proč na tu zkoušku nemůžeš jít ty sama?“ divila se Elspeth. „Co je tak důležitého, že tomu chceš dát přednost, místo abys jela své kamarádce na svatbu?“

„Se Sabine zas tak blízké kamarádky nejsme,“

---

¹ Příběh Elodie a Lancastera bude, milá čtenářko, popsán příští měsíc v knize nazvané *Jak dostat modelku k oltáři*. Poznámka redaktora.

vysvětlila Elodie s náznakem cynismu v hlasu. „Vím, že mě požádala, ať jí jdu za družičku, jenom protože jsem slavná modelka spodního prádla. Ráda se obklopuje vlivnými lidmi a mě za jednoho z nich očividně považuje. Potkala jsem se s ní jen několikrát a ani neví, že mám dvojče. Nikdo nezjistí, že jsme se vyměnily.“

Elsbeth se zadívala na krásně nalíčený obličej svého dvojčete, na jeho profesionálně učesané vlasy a dokonale upravené nehty.

Byly identickými dvojčaty, žily však každá v naprosto odlišném světě. Elodiin svět byl exotický, obrovský a vzrušující. Elspetin svět byl malý, uzavřený a bezpečný... Tedy tak bezpečný, jak to jen pro člověka se smrtelnou alergií na buráky jde. Elspeth chtěla své sestře pomoci, byly si blízké a celý život si navzájem pomáhaly, naposledy si však role vyměnily ještě jako malé děti. Od té doby k tomu neměly příležitost ani odvahu.

Svatba, na niž byla pozvána jen společenská smetánka, byla ovšem velká záležitost. Elspeth si nikdy nelibovala v prázdných konverzacích, nerada korzovala mezi lidmi a mimo své obvyklé prostředí byla bolestně plachá.

Na druhou stranu se jí nabízela možnost navštívit Skotsko, domovinu jejich předků. Lákalo ji to – zvlášť když by jí nebyla za patami jejich ochranná matka, která ji snad nikdy nespouštěla z dohledu.

Jenže...

Celý její život byl jen sérií „jenže“ a „co by kdyby“. Kvůli své velmi vážné alergii na ořechy promeškala tolik příležitostí, které její přátelé považovali za samozřejmost. Její svět se zmenšil, zatímco svět její sestry se rozrostl.

Jejich matka se od narození obou svých dcer až

patologicky bála o Elspetin život. Měla na to ovšem právo, protože Elspeth během dětství a dospívání několikrát omylem přišla do kontaktu s arašídou a následky byly katastrofální.

Zvláště na vůbec první schůzku s mužem Elspeth nikdy nezapomene. Stačil jeden polibek a za chvíličku ji už vezla houkající sanitka do nemocnice. Cestování do neznámých končin pro ni představovalo potenciální nebezpečí. Co kdyby jí došly epipeny, injekce pro případ anafylaktického šoku, nebo se nestihla dostat do nemocnice včas?

„Já ti nevím...“

Elodie vyskočila z pohovky, dala si ruce v bok a na Elspeth pohlédla tak vyčítavě, jak to umí jen sestra starší o pouhých deset minut.

„Vidíš? Tohle děláš *pokaždé*.“

Elspeth se zmateně zamračila. „Co dělám?“

„Zbytečně se omezuješ. Říkáš ne, ačkoli hluboko uvnitř chceš říct ano.“ Elodie si uhladila dlouhou hřívu rudozlatých vlasů. „Děláš to, protože tě máma od dětství až přehnaně chránila. Měla bys víc chodit mezi lidi, Els. Měla bys mámě dokázat, že všechno zvládneš i bez její pomoci, a cesta do Skotska představuje perfektní příležitost. Kromě práce v knihovně vůbec nežiješ. Od osmnácti let jsi nebyla na jediné schůzce s mužem! A kromě pracovní doby v knihovně trávíš veškerý svůj čas sama. Copak nechceš pro změnu zjistit, jaké je žít v mojí kůži? Trochu se pobavit? Odvázat se a být aspoň jednou v životě sponzánní?“

Elspeth věděla, že na tom, co říká její dvojče, je něco pravdy – pravdy, jíž se už nějakou dobu bála postavit čelem. Její svět byl malý, příliš malý, a v poslední době měla pocit, jako by se kolem ní zdi jejího malého světa uzavíraly víc a víc. To však neznamenalo,

že by si toužila vypůjčit od svého dvojčete lodičky na vysokých jehlových podpatcích a na dvacet čtyři hodiny odletět na skotskou Vysočinu.

„Doteď jsi mi neodpověděla,“ připomněla jí Elspeth, aby změnila téma. „Co je tak důležitého, že kvůli tomu nestihneš svatební zkoušku? Proč se chceš uchýlit k tomuhle úskoku a poslat místo sebe mě?“

Elodie spustila paže a opět se posadila na pohovku naproti Elspeth. Spojila ruce na kolenou a oči se jí zaleskly stěží potlačovaným vzrušením.

„Protože mám v Londýně supertajnou schůzku s potenciálním sponzorem mé vlastní módní řady,“ prozradila sestře. „Víš, jak zoufale chci vybudovat vlastní značku? A tohle by mohla být skvělá příležitost, jak toho dosáhnout.“ Náhle zvažněla jako agent v utajení, který právě kuje pikle se svým kolegou. „Je to moje *jediná* šance. Nechci si ale poškodit současnou spolupráci. Kdyby se proslechlo, že chci skončit, mohla bych přijít o uzavřenou smlouvu. Chci nejdříve vyřešit svou finanční situaci, abych si mohla být jistá, že si můžu dovolit skončit, než předám svoji rezignaci.“

Elspeth dokázala pochopit, proč její dvojče touží opustit svět modelingu. Coby introvertka si nedovedla představit nic děsivějšího než procházet se po přehlídkovém mole jen v kalhotkách a podprsence, nebo v bikinách.

Její extrovertní sestra si však světla reflektorů, upřené pohledy, slávu a cesty do exotických destinací, kde se nechávala fotit v luxusním prádle, vyloženě užívala. Kdykoli Elodie zveřejnila na svém účtu na Instagramu novou fotku v bikinách, prodeje daných plavek vyletěly závratně vysoko. Naopak Elspeth neměla účet na žádné sociální síti a nevlastnila ani

bikiny. Dávala přednost jednoduchým plavkám a nerušenému soukromí.

Opravdu by něčemu uškodilo, kdyby na pouhých čtyřiaadvacet hodin vylezla ze své ulity? Kdyby si vyměnila život se svým dvojčetem jen na tak dlouho, aby poznala, co všechno by mohla zažít? Konec konců by po ní nikdo nechtěl focení v plavkách. Ani účast na skutečné svatbě, jen na zkoušce obřadu.

„Bude na té svatbě někdo, koho znáš?“ chtěla vědět. „Tím myslím, jestli by se měl svatby zúčastnit někdo, s kým máš bližší, případně intimnější vztah než s nevěstou, a mohl by poznat, že nejsem ty.“

Elodie se natáhla po šálku kávy. Ani se Elspeth nepodívala do očí.

„Jeden, dva známí tam možná budou,“ odpověděla vyhýbavě.

Elspeth se narovнала. Náhle ji zamrazilo po páteři, jako by do ní udeřil víchř z vrcholů skotského Cairngormského pohoří.

„Co když ale někdo zjistí, že to nejsi ty?“ strachovala se Elspeth.

„Jak by to mohli zjistit?“ opáčila Elodie. „To ty jsi trvala na tom, abych se od začátku své kariéry nikdy před nikým nezmiňovala, že mám identické dvojče. V rozhovorech jsem se zmínila jen o tom, že mám mladší sestru, nikdy jsem ale neřekla, o kolik mladší. Tvoje soukromí zůstane v bezpečí, protože si budou všichni myslet, že ty jsi já. A protože nepoužíváš sociální sítě, a navíc tě máma učila doma, neexistuje žádná fotografie, na které jsme obě pohromadě. Nikdo si nás spolu nespojí. Naše tajemství zůstane v bezpečí. Věř mi.“

„Ale co tvoje svatba?“ připomněla jí Elspeth. „Několik fotografií ze svatební hostiny se dostalo na veřejnost. Zapomněla jsi? A všichni na svatbě na

mě byli naštvaní, protože si mysleli, že jsem musela předem vědět, že Lincolna necháš stát před oltářem. Víím jistě, že v několika člancích se psalo o tom, že jsem tvoje dvojče.“

Elodie se chvíli samým zamyšlením kousala do rtu a vraštila přitom obočí. Nakonec se jí však ve tváři usadil výraz, který prozrazoval, že vymyslela dokonalé řešení.

„K tomu došlo na samém počátku mojí kariéry,“ podotkla. „Na to si už určitě nikdo ani nepamatuje. Lincoln byl tehdy mnohem slavnější než já.“

„O to mi ale právě jde. Co když se o to někdo začne zajímat? Z internetu nikdy nic nezmezí,“ dodala Elspeth varovně.

„Děláš si zbytečně moc starostí.“ Elodie mávla lhostejně rukou.

Elspeth měla dobrý důvod, proč v důsledku závratné kariéry své sestry sama o pozornost médií nestála. Elodie vždy dávala na odiv svůj vzhled, užívala si, že je středem pozornosti, a ráda si všechny přítomné omotávala kolem prstu.

Elspeth byla jejím pravým opakem – svému vzhledu nepřikládala váhu a pozornosti, po níž její dvojče bažilo, se sama vyhýbala. Nesnesla ani představu, že by ji po ulici pronásledoval dav novinářů a fotografů, kteří by jí strkali fotoaparáty přímo před obličej, protože si ji spletli s jejím slavným dvojčetem. Děsila se, že by se o jejím soukromí psalo na stránkách bulvárních časopisů.

Především nechtěla, aby ji lidé srovnávali s jejím temperamentním dvojčetem a litovali ji, že není stejně zajímavá jako Elodie.

Elspeth se nepovažovala za okouzující ženu s chutí do života a nebyla ani miláčkem společnosti. Společnost o ní prakticky ani nevěděla.

Ovšem... představa, že by na čtyřicet hodin předstírala, že je svoje dvojče, ji podivně lákala. Pomohlo by jí to vyklubat se z kukly, kterou kolem ní její matka postupně omotávala už od dvou let života svých dcer, kdy Elspeth poprvé dostala anafylaktický šok. Teď už jí však dva roky nebyly. Bylo jí dvacet osm a měla dost toho, jak ji matka všude vodí za ručičku. Před měsícem se přestěhovala do vlastního bytu a udělala tak krok na cestě ke svobodě. Pokud prosbu své sestry vyslyší, třeba by tím matce dokázala, že se o sebe dokáže ve světě postarat, aniž by jakkoli ohrozila svoje zdraví či přímo život.

„Dobře...“ ustoupila nakonec Elspeth a v duchu si držela pěsti. „Udělám to.“

„Hurá!“ Elodie se na sestru vrhla a samou radostí ji málem zvedla ze země. „Děkuju. Děkuju. Děkuju. Nevím, jak se ti za tohle odvděčím. Jsi skvělá!“ Políbila svou sestru na tvář. „*Mask!*“

Elspeth sebou trhla a vyvlékla se sestře, která ji omotala pažemi, jako kdyby místo nich měla chapadla. „Díky si schovej, až bude zdárně po všem. Nechci to zakřiknout, aby se něco nepokazilo.“

„Určitě půjde všechno jako na drátkách. Budeš úžasná,“ ujistila ji Elspeth. „Vzpomínáš, jak jsme se v deseti letech vyměnily na návštěvě u táty? Celý víkend nic netušil.“

„Ano, ale to spíš něco vypovídá o našem otci než o našich hereckých dovednostech,“ podotkla Elspeth, „ačkoli musím uznat, že jsi knihomolku předstírala dokonale.“

Její dvojče se opravdu předvedlo – na to, že Elodie měla dyslexii a knihám se vyhýbala jako čert kříži. Naopak Elspeth četla od svých čtyř let a vzhledem k tomu, že ji kvůli její alergii matka učila doma, se její život odjakživa točil kolem knih a čtení. A teď si

našla práci svých snů na pozici archivářky v knihovně. Platili jí za to, že dělala to, co na světě nejvíc milovala.

Elodie se zasmála. „Hrozně jsem se nudila a musela jsem šilhat, aby mi slova začala dávat smysl. To už radši budu číst bulvární plátky.“

„I když v nich o píšou o tobě?“

Elodie se v očích zatřpytily jiskřičky. „*Zvlášť* když v nich píšou o mně.“

Teď protočila panenky Elspeth a po zádech jí přeběhl mráz. „Pro mě by to byl trest.“

Mack MacDiarmid kritickým okem dohlížel na svém venkovském panství Crannochbrae na přípravu svatebního obřadu. Svatbě nikdy nepřikládal význam, jeho mladší bratr Fraser se však chtěl oženit doma, proto se na ničem nešetřilo. Mack chtěl, aby se na svatbu jeho bratra vzpomínalo i po mnoha a mnoha letech.

Už to, že se jeho problémový bratr rozhodl konečně usadit, byl důvod k oslavám. Mack se o budoucnost nezodpovědného a impulzivního Fräsera roky bál. Fraser však ve správný čas poznal svou nynější snoubenku Sabine, která na něj měla obrovský vliv a obrátila jeho život k lepšímu. Dokázala s Fraserem úplný zázrak, Mack však coby zatvrzelý cynik nevěřil, že se jeho bratr změnil natrvalo.

Zahrada, v níž se obřad měl konat, nebyla nikdy krásnější. Ve vzduchu se vznášela vůně kvetoucích vistárií. Hrad vysmýčili od sklepení po půdu – všechno se třpytilo, lesklo a zářilo. Pokoje pro hosty vyvětrali, postele čistě povelkli a v kuchyni právě armáda kuchařů a pomocníků připravovala jídlo na celý víkend. Dokonce i jindy náladové počasí jako by se protentokrát rozhodlo spolupracovat. Dnes sice bylo

zataženo, avšak předpověď na následující den slibovala slunečno bez mráčku. Večer sice měla přijít bouře, v tu dobu už však bude po obřadu.

Sabine pobíhala tu a tam a ujišťovala se, zda jde všechno podle plánu, což by za jiných okolností měla na starosti luxusně placená svatební koordinátorka, Sabine však nebyla z těch, kdo by byli ochotní předat starost bytí o ty nejmenší detaily někomu jinému.

Ne že by měl Mack co mluvit – i on vše kontroloval, a raději hned třikrát. Chtěl, aby na bratrově svatbě šlo všechno jako po másle, což znamenalo, že nesmí spustit z očí Elodii Campbellovou, jednu z družiček a slavnou Ivici salonů, která tak zoufale touží po pozornosti, že působí problémy, kdekoli se objeví, jenom aby o ní lidé mluvili. Jaké problémy, to nikdo dopředu netušil.

Fraser byl ohledně své známosti s Elodií poměrně tajnůstkářský, Mack si ji však vyhledat na internetu a došel k vlastnímu závěru.

Elodie byla oslnivou modelkou spodního prádla, kterou na sociálních sítích sledovalo víc fanoušků než leckteré hollywoodské celebrity. Před sedmi lety nechala stát svého snoubence u oltáře a od té doby si budovala pověst potíživky. Ze zkušenosti věděl, že takové ženy bývají nepředvídatelné, domníval se však, že je připraven na vše.

Mack si dal za svůj životní cíl být vždy a za všech okolností připravený na cokoli, co se může stát.

V šestnácti letech přišel o otce, který se rozhodl ukončit život vlastní rukou, a tak už Mack nikdy nechtěl nic nechat náhodě, neustále byl v pozoru, všiml si detailů, aby mu nic neuniklo, dělal vše, co bylo potřeba, říkal, co lidé potřebovali slyšet a ve chvíli, kdy to potřebovali slyšet.

Neustále potřeboval mít vše pod palcem.

Mack se otočil k domu a všiml si, že na něj z jednoho pokoje pro hosty v patře hradu shlíží žena se světlým oválným obličejem a rudozlatým oblakem vlasů. Nikdy se s ní nesetkal osobně, viděl však mnoho jejích fotografií a Elodii Campbellovou by tak poznal všude.

Na sobě měla hedvábný župan smetanové barvy a nezkrotné vlasy si smotala do volného drdolu na temeni. V tu chvíli mu připadala, jako by přišla z jiné doby. Jako by byla jedním z jeho předků, kteří procházeli chodbami tohoto panství už před mnoha staletími, a nyní se zhmotnila, aby přihlížela svatbě nezdárného potomka svého rodu.

Zamával jí, okamžitě však ustoupila od okna tak rychle, až zmateně zamrkal. Dokonce ho i napadlo, jestli jí tam opravdu viděl stát, jestli nebyla jen výplodem jeho představivosti. Nakonec však jen pokrčil rameny a šel si po svém.

Možná že je oslnivě krásná Elodie Campbellová příliš marnivá na to, aby se komukoli ukazovala nenalíčená a v županu místo v šatech od slavných návrhářů.

Elspeth se opřela o stěnu ložnice a přitiskla si dlaň na srdce, jež jako by se usilovně snažilo vyskočit jí z hrudi. Neměla nejmenších pochyb, že právě zahlédla Macka MacDiarmida.

Elodie jí ve svém telefonu ukázala fotku Frasera a Sabine a vyjmenovala jí i ostatní pozvané hosty. O Macku MacDiarmidovi jí pověděla však jen to, že je bohatý a má pověst svůdníka a prostopášníka.

Rozhodla se, že si o něm zjistí podrobnosti, a na internetu narazila na několik novinových článků, které o Mackovi pojednávaly.

Ve skutečnosti se jmenoval Robert po svém otci,